

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26CoCsp/53/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121264199
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčeková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:6121264199.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Slováčekovej a sudcov JUDr. Ľuboslavy Vankovej a Mgr. Jozefa Mačaja, v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., IČO 35 831 154, so sídlom Mýtna 48, Bratislava, zastúpený splnomocnencom: JUDr. Ján Šoltés, advokát, Mýtna 48, P.O.BOX 205, Bratislava, proti žalovanému: A. B., nar. XX. júla XXXX, trvale bytom C. XXX/XX, D., časť E., zastúpený splnomocnencom: JUDr. Peter Vachan, advokát s.r.o., so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, Žilina, o zaplatenie 19.995,59 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 11Csp/31/2021-122 z 9. septembra 2021, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti (výrok II. a IV.) **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvej inštancie rozsudkom označeným v záhlaví výrokom I. konanie v časti o zaplatenie sumy 278,52 eur a v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 202,56 eur od 28. apríla 2021 do zaplatenia a zo sumy 75,96 eur od 29. júna 2021 do zaplatenia zastavil; výrokom II. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 14.241,28 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 30,48 eur od 21. apríla 2018 do zaplatenia, zo sumy 359,64 eur od 21. mája 2018 do zaplatenia, zo sumy 359,64 eur od 21. júla 2018 do zaplatenia, zo sumy 359,64 eur od 21. júla 2018 do zaplatenia, zo sumy 359,64 eur od 21. augusta 2018 do zaplatenia, zo sumy 359,64 eur od 21. septembra 2018 do zaplatenia, zo sumy 359,64 eur od 21. októbra 2018 do zaplatenia, zo sumy 359,64 eur od 21. novembra 2018 do zaplatenia, zo sumy 359,64 eur od 21. decembra 2018 do zaplatenia, zo sumy 359,64 eur od 21. januára 2019 do zaplatenia, zo sumy 359,64 eur od 21. februára 2019 do zaplatenia, zo sumy 359,64 eur od 21. marca 2019 do zaplatenia, zo sumy 359,64 eur od 21. apríla 2019 do zaplatenia, zo sumy 359,64 eur od 21. mája 2019 do zaplatenia, zo sumy 359,64 eur od 21. júna 2019 do zaplatenia, zo sumy 359,64 eur od 21. júla 2019 do zaplatenia, zo sumy 359,64 eur od 21. augusta 2019 do zaplatenia, zo sumy 359,64 eur od 21. septembra 2019 do zaplatenia, zo sumy 359,64 eur od 21. októbra 2019 do zaplatenia, zo sumy 359,64 eur od 21. novembra 2019 do zaplatenia, zo sumy 359,64 eur od 21. decembra 2019 do zaplatenia, zo sumy 359,64 eur od 21. januára 2020 do zaplatenia, zo sumy 359,64 eur od 21. februára 2020 do zaplatenia, zo sumy 359,64 eur od 21. marca 2020 do zaplatenia, zo sumy 359,64 eur od 21. apríla 2020 do zaplatenia, zo sumy 359,64 eur od 21. mája 2020 do zaplatenia, zo sumy 359,64 eur od 21. júna 2020 do zaplatenia, zo sumy 359,64 eur od 21. júla 2020 do zaplatenia, zo sumy 359,64 eur od 21. augusta 2020 do zaplatenia, zo sumy 359,64 eur od 21. septembra 2020 do zaplatenia, zo sumy 359,64 eur od 21. októbra 2020 do zaplatenia, zo sumy 359,64 eur od 21. novembra 2020 do zaplatenia, zo sumy 359,64 eur od 21. decembra 2020 do zaplatenia, zo sumy 359,64 eur od 21. januára 2021 do zaplatenia, zo sumy 359,64 eur od 21. februára

2021 do zaplataenia, zo sumy 359,64 eur od 21. marca 2021 do zaplataenia, zo sumy 359,64 eur od 21. apríla 2021 do zaplataenia, zo sumy 359,64 eur od 21. mája 2021 do zaplataenia, zo sumy 359,64 eur od 21. júna 2021 do zaplataenia, zo sumy 359,64 eur od 21. júla 2021 do zaplataenia, zo sumy 184,84 eur od 21. augusta 2021 do zaplataenia, a to všetko do 60 dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku III. vo zvyšku žalobu zamietol; výrokom IV. žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 46%. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 144, § 145 ods. 2, § 146 ods. 1, § 290, § 251, § 255 ods. 1, ods. 2, § 257, § 262 ods. 1, ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 488, § 489, § 52 ods. 1, ods. 2, § 53 ods. 9, § 565, § 524 ods. 1, ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 497, § 499, § 502 ods. 1, ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“), § 1 ods. 2, § 2, § 9 ods. 2, § 7 ods. 1, ods. 2, § 11 ods. 1 písm. b), písm. d), ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky (ďalej len „ZoB“). Vecne dôvodil, že bola 19. októbra 2015 bola uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným zmluva o spotrebiteľskom úvere „Flexipôžička“, na základe ktorej sa veriteľ zaviazal poskytnúť žalovanému 25.000,- eur za účelom platenia iných spotrebiteľských úverov, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať po 359,64 eur v 107 splátkach pri úrokovej sadzbe 8,90% a RPMN 9,85%. Žalovaný zaplatil celkom sumu 10.758,72 eur. Právny vzťah založený predmetnou úverovou zmluvou posúdil súd prvej inštancie ako právny vzťah spotrebiteľský. Dôvodil, že keďže zmluva o úvere má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) ZoSÚ, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ. Na tvrdenie žalovaného, že mu bol okamžite započítaný poplatok vo výške 500,- eur, z ktorého dôvodu nie je v zmluve uvedená správna výška úveru, a chýba preto údaj v zmysle § 9 ods. 2 písm. g) ZoSÚ, súd prvej inštancie uviedol, že z avíz o zadaní platby je zrejmé, že žalovanému bola najskôr poskytnutá celá suma úveru a až následne došlo k zaplataeniu poplatku za dojednanie úveru. Súd prvej inštancie pri skúmaní jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy o úvere zistil, že zmluva o úvere neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ správny údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Tento je uvedený vo výške 36.815,35 eur, avšak správne mal byť vo výške 38.981,48 eur (359,64 eur x 107 + 500,- eur). Súd prvej inštancie mal za to, že pri výpočte bolo potrebné vychádzať z výšky splátky vrátane poplatku za poistenie, pretože poistenie nebolo individuálne dojednané, pričom žalovaný nemal možnosť uzavrieť zmluvu bez poistenia, pričom zároveň odkázal na čl. 8. zmluvy o úvere, v zmysle ktorej dlžník podpisom zmluvy zároveň automaticky súhlasí s poistením schopnosti splácať úver. Zmluva o úvere taktiež neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ uvedenú RPMN, keď tento údaj je uvedený vo výške 9,85%, ktorý však nebol určený správne. Súd prvej inštancie pre výpočet použil vzorec podľa prílohy č. 2 ZoSÚ, pričom správny údaj o výške RPMN je podľa tohto výpočtu 11,50%, pričom pri výpočte bolo potrebné vychádzať z výšky splátky vrátane poplatku za poistenie, ako aj z poplatku za poskytnutie úveru. Ďalej zmluva o úvere neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ dobu trvania zmluvy o úvere, je uvedená spôsobom „do splatenia všetkých záväzkov dlžníka podľa tejto zmluvy“, čo nie je podľa súdu prvej inštancie naplnením zákonného ustanovenia nakoľko uvedené ustanovenie vyžaduje presnú špecifikáciu, teda či je zmluva uzatvorená na dobu neurčitú, alebo na dobu určitú (odkázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 23Co/130/2017 z 8. januára 2018). Spotrebiteľský úver poskytnutý právnym predchodcom žalobcu žalovanému sa považuje v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) a d) ZoSÚ za bezúročný a bez poplatkov, a to z dôvodu, že v zmluve o úvere nie sú uvedené niektoré údaje vyžadované zákonom a je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že žalobca nepreukázal, že by veriteľ pri poskytnutí úveru konal s odbornou starostlivosťou (§ 7 ods. 1 ZoSÚ), pričom bol pred uzavretím zmluvy povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom za hrubé porušenie povinnosti sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez relevantných údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov. Nie sú postačujúce údaje o refinancovaných úveroch a príjme žalovaného, pretože žalobca v rozpore s ustanovením § 11 ods. 2 ZoSÚ najmä nepreukázal, že by veriteľ zisťoval ďalšiu úverovú zaťaženosť žalovaného prostredníctvom príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch. Veriteľ pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver nepostupoval s odbornou starostlivosťou, keď od žalovaného nevyžiadal dostatočné doklady preukazujúce jeho príjmy a výdavky, keď podľa žiadosti vyžadoval od žalovaného iba doklad totožnosti, druhý doklad totožnosti a doklad o priznaní sociálnej dávky dlhodobého charakteru, nezisťoval relevantné výdavky žalovaného, keď okrem výšky splátok refinancovaných úverov sa iné, a to ani nevyhnutné (bývanie, strava, atď.), mesačné

výdavky neuvádzajú. Uvedený postup riadneho posudzovania schopnosti žalovaného splácať úver bol namieste o to viac, že úverom od právneho predchodcu žalobcu boli refinancované tri skoršie úvery žalovaného, čo samo o sebe nesvedčí o bonite žalovaného, práve naopak. V zmysle uvedeného žalobcovi nevznikol nárok na zaplatenie úroku z úveru, poplatku za poskytnutie úveru, poplatkov za poistenie, ani žiadnych iných poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutej sumy úveru po odrátaní plnenia zo strany žalovaného, pričom všetky platby žalovaného bolo potrebné započítať výlučne na istinu úveru. K poplatku za poistenie súd prvej inštancie dodal, že zo zmluvy o úvere a jej spoločných ustanovení nie je možné vyvodiť záver, že bola uzatvorená konkrétna poistná zmluva so základnými obsahovými náležitosťami v zmysle ustanovenia § 788 ods. 2 OZ. Žalobca nepreukázal, že by bola žalovanému doručená listina upozorňujúca ho na možnosť predčasného zosplatnenia úveru v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 OZ a to Tretia upomienka z 2. júna 2018, ktorá je predpokladom pre záver o platnosti predčasného zosplatnenia úveru. Súd prvej inštancie dodal, že predčasné zosplatnenie úveru je však najmä vylúčené s prihliadnutím na ustanovenie § 11 ods. 2 ZoSÚ. Nakoľko sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, žalobca má nárok len na vrátenie poskytnutej sumy úveru po odrátaní plnenia zo strany žalovaného. Nakoľko žalovaný z poskytnutého úveru vo výške 25.000,- eur uhradil celkom sumu 10.758,72 eur, nevrátená zostáva istina vo výške 14.241,28 eur. Na záver súd prvej inštancie uviedol, že splátky úveru boli splatné do 20. dňa v mesiaci a prvá splátka bola splatná 20. novembra 2015. Vychádzajúc zo skutočnosti, že poskytnutý úver vo výške 25.000,- eur je bezúročný a bez poplatkov, z výšky splátky 359,64 eur, zo splatnosti splátok 20. deň v mesiaci s prvou splátkou splatnou 20. novembra 2015, žalovaný mal povinnosť vrátiť sumu úveru v 70 splátkach splatných vždy 20. dňa v mesiaci počínajúc 20. novembrom 2015 a končiac 20. augusta 2021, z toho 69 splátok vo výške 359,64 eur a poslednú splátku dňa 20. augusta 2021 vo výške 184,84 eur. Splatnosť celého úveru ešte nenastala, a preto súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi zostávajúcu nevrátenú splatnú istinu úveru vo výške 14.241,28 eur. Žalobcovi vznikol nárok požadovať od žalovaného popri plnení istiny vo výške 14.241,28 eur i úrok z omeškania, pretože ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu. Žalovaný sa dostal do omeškania so zaplatením jednotlivých splátok istiny nasledujúci deň po ich splatnosti (keď k predčasnému zosplatneniu spotrebiteľského úveru nedošlo), od ktorého dňa má žalobca nárok na úrok z omeškania až do zaplatenia a vo zvyšnej časti úroku z omeškania súd prvej inštancie žalobu zamietol. Súd prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb. uviedol, že žalobca má nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške o 5 percentuálnych bodov viac ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, teda odo dňa nasledujúceho po splatnosti tej-ktorej priznanej splátky do zaplatenia. V období od 16. marca 2016 až doposiaľ bola základná úroková sadzba určená ECB vo výške 0,00%, súd prvej inštancie priznal žalobcovi úrok z omeškania pri jednotlivých splátkach vo výške 5% ročne. Súd prvej inštancie určil žalovanému na plnenie primerane dlhšiu lehotu 60 dní od právoplatnosti rozsudku a to vzhľadom na výšku istiny s príslušenstvom, ku ktorej zaplateniu zaviazal súd žalovaného. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného, že žalobca nie je v konaní aktívne legitimovaným z dôvodu neplatného postúpenia pohľadávky a mal za to, že k platnému postúpeniu pohľadávky došlo, nakoľko výzvu na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom z 10. augusta 2018, doručenú žalovanému 21. augusta 2018, možno nepochybne považovať za výzvu banky vyžadovanú ustanovením § 92 ods. 8 ZoB. Taktiež došlo ku zachovaniu lehoty 90 dní, keďže k postúpeniu pohľadávky došlo k 8. júlu 2020, a teda až po uplynutí 90 dní od doručenia výzvy žalovanému 17. augusta 2018. Súd prvej inštancie na záver skonštatoval, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky z úverového vzťahu a žalobca je v konaní aktívne vecne legitimovaným. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že nakoľko žalovaný procesne zavinil zastavenie konania v časti istiny 278,52 eur, pričom zo zvyšnej časti bola žalobcovi priznaná suma 14.241,28 eur s príslušenstvom, z čoho vyplýva hrubý úspech žalobcu 73% a hrubý úspech žalovaného 27%, a teda konečný čistý úspech žalobcu je 46%, teda v konečnom dôsledku žalobcovi vznikol voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 46%, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením vyšší súdny úradník.

Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku II. a v závislom výroku III. o trovách konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Dôvodil, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§365 ods. písm. f) CSP) a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Poukázal na bod 40 a 41 odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie uvádza, že zo strany žalobcu nebolo preukázané splnenie podmienok pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, čo má

teda za následok, že žalobca nemá nárok na splátky zročné po vyhlásení rozsudku. Podľa názoru žalovaného však pre nedodržanie postupu v zmysle ustanovení § 53 ods. 9 a § 565 OZ a tiež vzhľadom na to, že žalobca nebol oprávnený úver mimoriadne zosplatiť (§ 11 ods. 2 veta prvá ZoSÚ) treba s poukazom na ustanovenie § 39 OZ považovať dokument označený ako „Tretia upomienka – Pokus o zmier z 2. júla 2018“ a tiež dokument označený ako „Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom z 10. augusta 2018“ za neplatné právne úkony. Na základe Výzvy na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom z 10. augusta 2018 mal súd prvej inštancie preukázané splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky banky na nebankový subjekt. Keďže Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom z 10. augusta 2018 je pre nedodržanie postupu v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 a tiež vzhľadom na to, že žalobca nebol oprávnený úver mimoriadne zosplatiť neplatný právny úkon, nemožno ňou preukazovať splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 ZoB. Poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu SR, rozsudok z 24. apríla 2018 sp. zn. 1Cdo 147/2017, rozsudok z 28. marca 2018 sp. zn. 7Cdo 26/2017, uznesenie z 20. novembra 2020 sp. zn. 1 Obdo92/2018. Dodal, že relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka za predpokladu, že postúpenie pohľadávky prebehlo v súlade so zákonom. Vzhľadom na to, že Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom z 10. augusta 2018 je neplatná, žalobca nepreukázal doručenie výzvy v zmysle § 92 ods. 8 ZoB a teda ani uplynutie lehoty 90 dní, pre nepreukázanie týchto podmienok žalobca nemá v danom konaní aktívnu vecnú legitímáciu. Rovnako tiež žalovaný zastáva názor, že právny predchodca žalobcu bol oprávnený postúpiť len úversplateľný, teda po vyhlásení mimoriadnej splatnosti, resp. po termíne konečnej splatnosti úveru keďže však vyhlásenie mimoriadnej splatnosti je neplatné a ešte nenastala konečná splatnosť úveru, postúpenie pohľadávky prebehlo v rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 ZoB a preto je zmluva o postúpení s poukazom na ustanovenie § 39 OZ neplatný právny úkon. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie tak, že aj vo zvyšnej časti zamietne žalobný návrh a prizná žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Uviedol, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považuje v celom rozsahu za vecne správny. Navrhol, aby ho odvolací súd v napadnutom výroku II. a závislom výroku III. o trovách konania ako vecne správne potvrdil a zaviazal žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania žalobcovi.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie vo veci samej v napadnutom výroku II. a závislom výroku III. o trovách konania v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolacie námietky vznesené žalovaným nie sú dôvodné, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti je dôvodné potvrdiť (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

Predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie 19.995,59 eur s príslušenstvom, a to s úrokom z omeškania vo výške 5 % do zaplatenia. Súd prvej inštancie v dôsledku späťvzatia žaloby v časti o zaplatenie 278,52 eur a v časti o zaplatenie úroku vo výške 5 % ročne zo sumy 202,56 eur od 28. apríla 2021 do zaplatenia a zo sumy 75,96 eur od 29. júla 2021 do zaplatenia konanie zastavil. Vo zvyšnej časti o zaplatenie 14.241,28 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z jednotlivých splátok žalobe vyhovel a vo zvyšku žalobu zamietol (nárok na zaplatenie úroku z úveru, poplatku za poskytnutie úveru, poplatkov za poistenie).

Predmetom odvolacieho konania s poukazom na odvolacie námietky žalovaného bolo posúdiť, či rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza zo správne zisteného skutkového stavu a zo správneho právneho posúdenia v otázke preukázania aktívnej legitímácie žalobcu.

Podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (2).

V konaní bolo pre rozhodnutie vo veci podstatným, či žalobca má aktívnu legitímáciu na vymáhanie v žalobe uplatnenej pohľadávky voči žalovanému. Z obsahu spisu vyplýva, že na základe Zmluvy o úvere „Flexipôžička“, právny predchodca žalobcu, veriteľ VÚB banka, a.s. a žalovaný v postavení dlžníka podpísal zmluvu o poskytnutí Flexipôžičky, ktorej predmetom bolo poskytnutie v sume a mene a za podmienok dohodnutých v zmluve. Podľa čl. 2 a 6 zmluvy dlžník prijal povinnosť za podmienok dohodnutých v zmluve poskytnutý úver splácať mesačne splátkami v súlade s úverovými podmienkami. Podľa zmluvy o úvere bola výška úveru, ktorú sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi 25.000,- eur, úver bol špecifikovaný ako úver na splatenie zostatku 3 spotrebiteľských úverov, úroková sadzba bola ročná 8,9%, výška mesačnej splátky 339,39 eur, periodicita splátok istiny mesačne k 20. dňu v mesiaci, splatnosť prvej splátky 20. novembra 2015, počet splátok 107, konečná splatnosť úveru 20. september 2024.

Súd prvej inštancie postupoval správne, keď sa okrem skúmania náležitostí spotrebiteľského úveru (ktoré závery neboli zo žiadnej zo strán sporu odvolaním napadnuté) zaoberal i otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

Na to, aby sa niekto stal sporovou stranou (účastníkom konania), netreba, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna sporová strana subjektom práva a sporová strana na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (por. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo 192/2004).

Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne považoval aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu za preukázanú. Za preukázané správne považoval splnenie zákonných podmienok pre postúpenie predmetnej pohľadávky pôvodného veriteľa Všeobecná úverová banka, a.s. na súčasného žalobcu Intrum Slovakia s.r.o. Správne vyhodnotil, že žalobca nebol oprávnený úver mimoriadne zosplatiť (§ 11 ods. 2 veta prvá ZoSÚ) a ani tak účinne neurobil, skoršia splatnosť nastala z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti k 20. novembru 2018, keď celé splátky je potrebné považovať za splátky istiny. Správne vyhodnotil, že žalovaný bol nepretržite v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku v trvaní dlhšie ako 90 dní po tom, čo bol bankou písomne vyzvaný na plnenie. Takouto výzvou vyžadovanou § 92 ods. 8 ZoB je výzva na zaplatenie vrátane výzvy na predčasné splatenie zostatku úveru (č.l. 39).

Odvolací súd nemal v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu a rozhodnutia. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvej inštancie predostretých dôvodov tak zásadne postačuje len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie odvolacím súdom

s odvolaním sa na ne (§ 387 ods. 2 CSP). Síce tu bol i nesúhlas žalovaného s takýmito dôvodmi, počatými do odvolacích námietok, avšak odvolací súd má za to, že už sa s týmito námietkami totožnými s vyjadreniami žalovaného v priebehu konania prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku kvalifikovane vypořiadal.

Odvolací súd sa stotožňuje so súdom prvej inštancie zisteným skutkovým stavom pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatnených nárokov a nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových, či právnych záverov súdu prvej inštancie odchyliť. Na doplnenie právneho posúdenia veci dodáva nižšie uvedené.

Podľa § 92 ods. 8 ZoB ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 39 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu, alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Prvé z citovaných ustanovení je práve oným ustanovením, o ktorého interpretáciu vedie odvolateľ spor. Druhé z zhora citovaných ustanovení (i ono popri spornom § 92 ods. 8 ZoB použité odvolacím súdom) je tým, cez prizmu ktorého je nutné posudzovať súladnosť súkromnoprávných dojednaní s právom, pričom v súvislostiach prejednávanej veci význam má len prvá z celkom troch skutkových podstát neplatnosti právnych úkonov definovaných týmto ustanovením (že právny úkon svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu), to že neplatnosť zakladá rozpor obsahu úkonu alebo jeho účelu s akýmkoľvek právnym predpisom so silou zákona (nielen s Občianskym zákonníkom, ktorého je ustanovenie o neplatnosti súčasťou) a do tretice i to, že ustanovenie § 39 OZ je súčasťou rovnakého právneho predpisu ako zmluva zakladajúca nároky uplatňované žalobcom.

Rozborom ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB treba dospieť k tomu, že celkom jednoznačne definuje podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke (ktorou sa v nasledovnom rozumie rovnako ako v zákone i pobočka zahraničnej banky) buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou. Prvá veta ustanovenia definuje dve takéto podmienky (nad rámec písomnej formy zmluvy o postúpení a nepotrebnosti súhlasu klienta s takýmto krokom, ktoré predpokladá už § 524 ods. 1 OZ), z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou nepretržite viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Druhá veta potom obsahuje úpravu situácie, v ktorej (napriek splneniu podmienok postúpenia) banka uplatniť právo pohľadávku postúpiť nebude môcť a to vtedy, ak klient ešte pred postúpením (tu rozumej v čase medzi splnením oboch podmienok podľa prvej vety § 92 ods. 8 ZoB a samotným pristúpením k uzavretiu postupovacej zmluvy) svoj omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva splní; okrem nej ale tiež prípad, v ktorom práve zmienené obmedzenie banky existovať nebude – vtedy, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku zákonom trval kvalifikovaný čas presahujúci jeden rok. Ostatná (tretia) veta ustanovenia vymedzuje len povinnosť

odovzdania postupníkom postupcovi aj dokumentácie preukazujúcej tzv. život právneho vzťahu (resp. pohľadávky) a úpravu týkajúcu sa samotného bankového tajomstva a jeho prelomenia (odvolateľom vzťahovaného na ustanovenie ako celok).

Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy je potom potrebné považovať v prejednávanej veci za najdôležitejšie práve to, že zedefinovanie v rámci bankového zákona podmienok, za ktorých môže banka pristúpiť k postúpeniu pohľadávky, je z povahy veci úpravou, ktorej zmyslom (účelom) je to, že bez splnenia takýchto podmienok k postúpeniu prísť nemôže (nesmie). Z pohľadu tolerovateľnosti správania sa subjektov nepochybne súkromnoprávneho vzťahu zmluvy o postúpení pohľadávky je preto rozhodujúce, že u jedného z týchto subjektov a to u postupcu treba usudzovať na existenciu zákonnej povinnosti správať sa určitým spôsobom – neplatí tu, že ho nemožno nútiť konať, čo zákon neukladá, ale je tu presný opak v podobe záujmu zákonodarcu na tom, aby sa konalo určitým zákonom predpokladaným spôsobom. Na druhej strane ak sa tak nespráva (zákonom výslovne ustanoveným spôsobom), takéto jeho konanie je potrebné vyhodnotiť ako zakázané a teda i odporujúce zákonu.

Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu (a to bez ohľadu na to či ide o jeho obsah alebo o jeho účel) so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, podľa názoru odvolacieho súdu neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej ZoB, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ).

V danom prípade zo zisteného skutkového stavu bolo zrejmé, že žalobca dokázal, že v čase, keď mala byť pohľadávka už právneho predchodcu žalobcu Všeobecnej úverovej banky voči žalovanému postúpená na súčasného žalobcu Intrum Slovakia s.r.o., boli tieto podmienky postúpenia splnené. Dokázanou je požiadavka 90-dňového omeškania, a dokázaným je, že žalovaný bol písomne (porov. § 92 ods. 8 cit. zákona) vyzvaný na splnenie svojho záväzku zo zmluvy o úvere a to výzvou z 10. augusta 2018 hoc i označenej ako výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom. Obsah pojmu výzva ani jej náležitosti nie je v ZoB bližšie vymedzený. Náležitosti výzvy vymedzuje § 92 ods. 8 ZoB len po formálno-právnej stránke (písomná forma) a nie po stránke obsahovej. Stanovenie minimálnych kritérií na jej určitosť a platnosť sa musí spravovať takým výkladovým pravidlom, ktoré sleduje naplnenie účelu zákona. Obsah výzvy musí vyvolať zákonodarcom zamýšľané účinky pri prihliadaní na konkrétne okolnosti. Výzva z 10. augusta 2018 právneho predchodcu žalobcu Všeobecnej úverovej banky a.s. doručená žalovanému 21. augusta 2018 je písomnou výzvou banky uvažujúcej o postúpení riadne nespĺcanej úverovej pohľadávky klienta (žalovaného) aby splnil svoj záväzok (pohľadávku) zo spotrebiteľskej zmluvy. Žalobca dokázal, že pohľadávka voči žalovanému bola v čase jej postúpenia na žalobcu spôsobilá na postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 ZoB. V dôsledku toho možno považovať za dokázané, že toto postúpenie je platné a že žalobca je oprávnený pohľadávku voči žalovanému uplatňovať pred súdom vo svojom mene a na svoj účet. Žalobca preukázal, že sa platne a účinne stal veriteľom uplatňovanej pohľadávky, teda preukázal svoju aktívnu legitímáciu na jej uplatňovanie.

Pokiaľ ide o odvoláciu námietku žalovaného o možnosti postúpenia len splatnej pohľadávky, ako i s poukazom na platnú judikatúru, odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/36/2020 z 15. decembra 2020 uverejnené aj v Zbierke rozhodnutí pod R 4/2021, z ktorého vyplýva, že ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB v znení do 31. decembra 2016 oprávňovalo banku postúpiť tretej osobe len pohľadávku, ktorá bola v čase postúpenia splatná. V danej veci však došlo k postúpeniu pohľadávky až v roku 2020.

Krajský súd v Trnave už v rozsudku sp. zn. 25Co/8/2019 z 29. októbra 2019 zaujal nižšie (v bode 22 – 26 citované) stanovisko. Predpokladom postúpenia pohľadávky bankou na tretiu osobu nie je, ako tvrdí žalovaný, aby bola vyhlásená za predčasne splatnú, teda že banka môže postúpiť len splatnú pohľadávku. Ústavný súd SR vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že k výkladu právnych predpisov a ich

inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v takom prípade, kedy sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona (porov. napr. III. ÚS 341/07, I. ÚS 351/2010, I. ÚS 306/2010, III. ÚS 72/2010). Treba vychádzať z toho, že podstatou výkladu (akoukoľvek metódou) je vždy výklad, teda objasňovanie významu právnej normy, ktorej primárnym nositeľom je jazyk. Preto má jazykový výklad prvotný význam pri určovaní obsahu právnej normy. Ostatné výklady nadväzujú práve na jazykový výklad, keďže práve jazyk umožňuje pochopenie obsahu napísaného a vyjadreného, a to podľa výkladových princípov, ktoré rozpracúva právna metodológia. To je vyjadrené napr. v často citovanom náleze Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. Pl. ÚS 21/96 vetou: „Je nutné sa pritom (t. j. pri výklade normy, pozn.) vyvarovať ľubovôle; rozhodnutie súdu sa musí zakladať na racionálnej argumentácii.“ Racionálna argumentácia znamená v podstate to, že výklad právnej normy musí byť metodologicky korektný, teda jednotlivé výkladové metódy musia byť korektne aplikované so všetkými svojimi predpokladmi a obmedzeniami. Už vzhľadom na to nemôže súd svoj výklad právnej normy podporiť jedným argumentom, ktorý sa mu hodí, a iné argumenty (výkladové metódy) nechať nepovšimnuté. Súdom prvej inštancie vyslovený záver potom z citovaného ustanovenia nemožno riadnym výkladom vyvodiť.

Už z doslovného znenia prvej vety § 92 ods. 8 ZoB platí, že ak je klient banky napriek jej písomnej výzve nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku, môže banka svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe. Z gramatického výkladu tohto ustanovenia je zrejmé, že formulácia „tomuto záväzku“ je mužského rodu a vzťahuje sa k pojmu „peňažný záväzok“, s ktorého časťou je dlžník v omeškaní. Banka je teda podľa citovaného ustanovenia oprávnená postúpiť celú pohľadávku zodpovedajúcu záväzku, s ktorého čo len časťou je dlžník v omeškaní. Už samotný jazykový výklad tohto ustanovenia teda svedčí proti záveru, že by banka bola oprávnená postúpiť len tú časť peňažného záväzku, s ktorou je dlžník v omeškaní. To potom ale nevyhnutne vedie k záveru, že z citovaného ustanovenia nevyplýva, že by celá postupovaná pohľadávka musela byť splatná v čase jej postúpenia.

Proti námietke žalovaného ďalej svedčí aj systematický a logický výklad tejto vety v spojení s ďalšími vetami § 92 ods. 8 ZoB. Z druhej vety totiž vyplýva, že právo postúpiť pohľadávku nemôže banka uplatniť, ak klient (dlžník) ešte pred postúpením uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva. Podľa § 488 OZ zo záväzkového vzťahu vzniká veriteľovi právo na plnenie (pohľadávka) a dlžníkovi povinnosť plniť. Splnením pritom podľa § 559 OZ zanikne dlh. Vzhľadom na koreláciu dlhu dlžníka a pohľadávky veriteľa však splnením dlhu dlžníka zároveň zaniká aj pohľadávka veriteľa. To isté platí aj podľa § 324 ods. 1 Obchodného zákonníka. Splnením dlhu (záväzku) dlžníka teda zaniká spôsobilý predmet postúpenia, keďže podľa § 524 OZ možno postúpiť len pohľadávku, teda právo na plnenie, ktoré ešte nebolo splnené. Ak už splnené bolo, pohľadávka zanikla a neexistuje a nemožno ju postúpiť. Ak by z § 92 ods. 8 tohto zákona mala vyplývať len možnosť postúpiť splatnú pohľadávku, nemala by druhá veta tohto odseku vôbec zmysel. Ak totiž klient uhradí banke omeškaný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva, tento záväzok podľa cit. § 559 OZ aj § 324 ods. 1 ObZ zanikne, a tým zanikne aj korelujúca pohľadávka banky. Zaniknutú pohľadávku však nie je vôbec možné postupovať. Druhá veta § 92 ods. 8 ZoB by teda zakazovala niečo, čo nie je možné - zakazovala by postúpenie pohľadávky, ktorá bola uspokojená v celom rozsahu vrátane príslušenstva, teda ktorá neexistuje. Nemožno racionálne predpokladať, že by zákonodarca sledoval cieľ vydať celkom zbytočnú a nezmyselnú normu. Práve naopak, druhá veta § 92 ods. 8 ZoB nadobudne racionálny zmysel len vtedy, ak sa prvá veta interpretuje tak, že postúpiť je možné celú (aj nesplatnú) pohľadávku, ktorej časť je splatná a dlžník (klient) je v omeškaní s jej úhradou o viac ako 90 dní. V takom prípade druhá veta znamená, že ak dlžník omeškanú časť v celom rozsahu zaplatí (vrátane príslušenstva) zanikne právo banky postúpiť zvyšnú (nesplatnú) časť svojej pohľadávky.

Na tieto závery potom nadväzuje logika a systematika časti druhej vety za bodkočiarkou § 92 ods. 8 ZoB. Podľa nej platí, že ak súčet omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok, potom „to neplatí“, teda neplatí časť pred bodkočiarkou. Neplatí teda to, že banka nemá právo postúpiť pohľadávku, ak dlžník uhradil celú omeškanú časť svojho záväzku vrátane príslušenstva. Opäť si možno položiť otázku, aký význam by táto norma mala, ak by prvá

veta § 92 ods. 8 dovoľovala postúpiť len splatnú pohľadávku. V takom prípade by totiž uhradením omeškanej časti tohto záväzku táto (splatná) pohľadávka zanikla a banka by ju nemohla postúpiť, lebo by neexistovala, zvyšnú časť by banka nemohla postúpiť, lebo by jej to už prvá veta nedovoľovala. Načo by potom zákonodarca v § 92 ods. 8 časti druhej vety za bodkočiarkou normoval, že jej právo postúpiť pohľadávku pri uhradení nezaniká, keď by jej vlastne podľa prvej vety tohto odseku ani nevzniklo? Aj časť druhej vety za bodkočiarkou tak možno racionálne vykladať v súvislosti s prvou vetou a prvou časťou druhej vety tak, že ak aj dlžník omeškanú časť záväzku v celom rozsahu zaplatí (vrátane príslušenstva), potom má banka predsa len právo postúpiť zvyšok tejto pohľadávky (nesplatný zvyšok, teda s ktorého úhradou dlžník nie je v omeškaní), ak celkový súčet omeškaní klienta so splnením čo len časti tohto záväzku presiahol jeden rok.

Na základe uvedeného tak treba uzavrieť, že gramatickou, systematickou, logickou a teleologickou výkladovou metódou treba obsah normy v § 92 ods. 8 ZoB vyložiť takto: Ak je napriek písomnej výzve banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky celú svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku (teda vrátane časti, ktorá ešte nie je splatná a s ktorého splnením dlžník nie je v omeškaní) postúpiť inej osobe. Právo postúpiť túto pohľadávku banka nemôže využiť, ak klient ešte pred postúpením uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva. Ak ale súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku presiahol jeden rok, potom je banka oprávnená postúpiť zvyšnú časť pohľadávky, aj keď klient pred postúpením uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva.

Vzhľadom na uvedenú argumentáciu, pokiaľ súd prvej inštancie žalobe v napadnutej časti (výrok II.) vyhovel, rozhodol vecne správne, a preto odvolací súd v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti (výrok II.) potvrdil, a to vrátane vecne správneho závislého výroku o náhrade trov konania.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).